

життєдіяльності суспільства. Передумови й можливості юридизації мови, так само як і соціальних відносин між носіями мови, впливають із самої мови й визначаються нею – її власними особливостями, законами та нормами.

Література:

1. Артикуца Н.В. Мова права і юридична термінологія. Стилос, 2004. 277 с.
2. Волошенюк О.В. Метаправо, або деякі проблеми сучасної юридичної термінології. *Форум права*. 2016. № 3. С. 25–30.
3. Голев Н.Д. Юридизация естественного языка как лингвистическая проблема. Юрислингвистика-2: русский язык в его естественном и юридическом бытии: межвузовский сборник научных трудов / Под ред. Н.Д. Голева. Барнаул : Изд-во Алт. ун-та, 2000. С. 9–41.
4. Маркова А.В. Проблема юридизации естественного языка в современной лингвистике. *Философия права*. 2015. № 1 (68). С. 86–89.
5. Царьова І.В. Лінгвопрагматичний аспект юридичного дискурсу. *Науковий часопис НПУ ім. М.П. Драгоманова*. 2017. Вип. 9. С. 126–132.
6. Юлінецька Ю. В. Лінгвістичні аспекти юридизації мови. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2019. Вип. 42(1). С. 175-178.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-266-4/02>

ПОЛІТИЧНИЙ РЕЖИМ ТА ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ В УМОВАХ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

Атаманова Н. В.

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри державно-правових дисциплін
факультету права та економіки
Міжнародний гуманітарний університет*

Бандиш І. І.

*студентка 2 курсу магістратури
факультету права та економіки
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Процес розвитку політичного режиму – одне із найскладніших і найзначущих політико-правових явищ. В сучасних умовах політичний

режим визначає сам характер функціонування політичної влади у державі, здійснює організацію влади, взаємодію держави, суспільства та особистості, гарантованість реалізації основоположних прав людини.

Сутність і поняття політичного режиму є досить ключовим для визначення цілісної системи владного устрою. Так, політичний режим в юридично-правовій науці характеризується як певна сукупність методів та засобів легітимації і зокрема здійснення влади окремим типом держави. Водночас легалізація державної влади як юридичне поняття передбачає процес установа, визнання, підтримку влади законом насамперед конституцією, дотримання законів [5, с. 198].

Дотримуємось думки про те, що політичним режимом практично завжди має бути відповідна ситуація, в якій сам рівень інституціоналізації політичних правил доволі високий. У других випадках доводиться говорити про деякі специфічні ситуації розвитку і структуризації політичної поведінки.

Крім того, власний вплив на суспільство влада робить через політичний режим, а саме крізь конкретні форми та методи реалізації влади, окрему структуру владних інститутів, а також повноваження яких зумовлені певними принципами організації гілок влади [2, с. 84]. Тому характеристика політичного режиму у окремій державі дозволяє здійснювати організацію політичного життя суспільства в цілому.

На сьогодні Україна переживає своєрідну епоху доволі стрімких змін, трансформаційних процесів, які зачіпають сутнісні характеристики суспільства. Водночас досі триває так званий «політичний транзит» – пошук більш нових форм в розподілі влади, установа нового обсягу владного повноваження, закріплення їх механізму в делегуванні, установа нової форми демократичного контролю і демократичної участі зокрема. В Україні даний пошук відрізняється певною напругою і драматизмом, який і вводить її у стан деякого динамічного хаосу.

Згідно форми політичний режим, на думку М. О. Шабанова, можна розрізняти демократичний, авторитарний, тоталітарний. Із них лише демократичний режим варто кваліфікувати як праводержавний [4, с. 56].

Політичний режим сучасної України виступає певним симбіозом окремих елементів традиційного суспільства та сучасної держави із значною кількістю елементів перетягнутих із минулого та набутих за останні десятиліття як демократичного, так і далекого від узаконення характеру.

Водночас сучасний український політичний режим опирається на існування як політичного так й ідеологічного плюралізму. В цілому наявність ідеологічного плюралізму включає свободу світоглядних й ідеологічних позицій свідомих громадян у межах політичної системи.

Рух сучасної України до певного кінцевого пункту політичної трансформації – консолідованої демократії, сутністю якої виступає вибір, що веде до формування зводу правил всієї політичної гри, які є результатом домовленостей на базі взаємного узгодження у суспільстві, буде залежати від самого успіху політичних реформ, а також співпраці із Європейським Союзом, розвитку громадянського суспільства і зокрема стану демократії у сусідніх країнах.

Світовий порядок на сьогодні зазнає постійного руйнуючого впливу зі сторони різних режимних утворень. Водночас найбільш деформуючим є такий вплив нових форм деструкції, тобто політичних режимів терористичного типу, що головною метою свого існування визнають насилля і цілий спектр неконвенціональних методів ведення політичної боротьби. Принциповим є те, що терор в різноманітних його проявах і сам тероризм як такий є найбільш руйнівним елементом для інфраструктури політичного режиму поза залежністю від цивілізаційної або географічної приналежності [4, с. 46].

Причина виникнення цих утворень насамперед криза соціокультурного виміру взаємовідносин між сучасними країнами. А у витоках поширення такого сучасного тероризму лежать численні соціальні, економічні та політичні протиріччя сучасного світу всіх глобалізаційних проектів й трендів, в тому числі економічна нерівність держав, бідність та безробіття в державах, досить слабка духовно-моральна сумісність духовних цінностей Заходу та Сходу, релігійна нетерпимість, що виражається у відкритих протистояннях між цілими народами [1, с. 74].

Загалом на політичний режим в Україні традиційно впливає спосіб виконання Президентом власних конституційних обов'язків. Тому точками відліку кожного режиму чи його модифікацій зазвичай стають кожен наступні вибори Президента, в той час як результати виборів вже народних депутатів, дата проведення яких здебільшого не збігається із датою президентських виборів, виступають в ролі підтвердження тези про зміну характеру режиму згідно зміни особи Президента [3, с. 6].

Отже, український політичний режим має чимало назв (і перехідний, і гібридний, і напівдемократичний тощо) та усе ж ще не є справжнім демократичним. Однак, у цих специфічних умовах проводить легітимну діяльність, пов'язану із формуванням демократичної країни, демократичного суспільства, а також здійснює управління соціальною сферою. Такий процес є суперечливим, складним (із урахуванням суспільно-політичної й економічної ситуації у державі), а також вимагає максимальної прозорості, обґрунтованості в прийнятті соціальних стандартів, й зокрема конструктивного діалогу і завчасного запровадження заходів із мінімізації негативних соціальних наслідків.

Література:

1. Кіссінджер Г. Світовий порядок. Роздуми про характер націй в історичному контексті / пер. з англ. Надія Коваль. К.: Наш формат, 2017. 320 с.
2. Солодовський Є. В. Сучасний політичний режим та політичний транзит України: проблеми та перспективи. *Соціально-політичні студії: наук. альманах*. Одеський національний університет імені І. І. Мечникова. №2. 2018. С.84-87.
3. Сучасний стан і основні тенденції суспільно-політичного розвитку України. / Проект реалізовано за підтримки Представництва Фонду Ганса Зайделя в Україні. Київ, 2021. 112 с.
4. Шабанов М. О. Сучасні політичні режими: концептуальні засади та практичний вимір: навч. посіб. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2022. 143 с.
5. Яремчук В. Д. Державно-політичний режим та його вплив на освіту в сучасній Україні: аксіологічні підходи. *Державотворення та правотворення в контексті євроінтеграції* : матеріали доповідей, виступів і повідомлень учасників IV-го Всеукраїнського круглого столу (м. Львів, 7 грудня 2018 р.). Львів: ЛьвДУВС, ПП «Видавництво «БОНА», 2018. С. 197-206.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-266-4/03>

ЮРИДИЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ПІДГОТОВКИ СУДОВОЇ ПРОМОВИ АДВОКАТА

Бойко Н. І.

*здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії II курсу
кафедри державно-правових дисциплін
факультету права та економіки
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Судова промова адвоката є одним з найважливіших інструментів адвокатської діяльності, яка має на меті узагальнення діяльності адвоката щодо формування правової позиції, її викладення в процесуальних документах та доведення до свідомості учасників судового процесу. Правова позиція, яка буде доповідатися адвокатом у судовій промові, має бути належним чином аргументована.

В сучасних дослідження юридичної аргументації звертається увага на те, що «...у практичному значенні юридична аргументація виступає в